

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **ČEVS a. s.**, IČO: 26282658
sídlem Pisárecká 269/6, 603 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Vítem Kubalcem
sídlem Hlinky 57/142a, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Kounicova 67, 601 67 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2022, sp. zn. 5400/OD/MMB/363714/22-Ro-/32/,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil usnesení Úřadu městské části Brno-Starý Lískovec (dále též „stavební úřad“) ze dne 3. 6. 2022, sp. zn. MCBSLI/02583/22/SÚ/Vaš/76, č.j. MCBSLI/02742/22/SÚ/Vaš.
2. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil řízení o dodatečném povolení stavby „zpevněné plochy parkoviště Brno, Starý Lískovec, U Leskavy“ na pozemcích parc. č. 1749/6, 1749/414 v katastrálním území Starý Lískovec, obec Brno (dále jen „stavba“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
4. Žalobce namítá, že stavební úřad nesprávně vymezil předmět řízení, neboť původní stavba Parkoviště II., jejíž odstranění bylo dříve nařízeno, se rozprostírá na více pozemcích, než jen na pozemcích parc. č. 1749/6, 1749/414. Žalobce současně disponuje koordinovaným závazným stanoviskem, které potvrzuje, že stavba odpovídá územnímu plánu. Další pochybení stavebního úřadu spočívá v tom, že žalobcovu žádost vyhodnotil jako zjevně nepřipustnou poté, co již provedl úkon ve věci samé – kontrolní prohlídku. Závěr obou správních orgánů, že nelze jednat o dodatečném povolení stavby v místě, kde již jednou byla stavba stejného druhu vybudována a nařízeno její odstranění, aniž tato povinnost byla splněna, je v rozporu s judikaturou. Žalobci dále přijde nevhodné a nelogické, když po něm správní orgány požadují, aby nejprve původní stavbu odstranil, aby následně na stejném místě mohly povolit stavbu totožnou. Konečně žalobce upozornil na odlišný postup žalovaného ve skutkově i právně obdobné věci.
5. Žalobce argumentuje, že stavební úřad měl žádost o dodatečné stavební povolení vyhodnotit jako podnět k odstranění stavby a zahájit řízení o odstranění stavby. V rámci tohoto řízení pak měl vést řízení o dodatečném stavebním povolení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrvává na své argumentaci z napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zastavení řízení o nové žádosti o dodatečné stavební povolení bylo jediným a správným řešením v situaci, kdy stavební úřad pravomocně nařídil odstranění stavby Parkoviště II. na stejných pozemcích a taktéž zamítl dřívější žádost o dodatečné povolení stavby.
7. Žalobce v podané replice s názorem žalovaného nesouhlasí. Původní stavba parkoviště zasahovala i na pozemky parc. č. 1749/305 a 1749/306, které patří podle územního plánu do plochy rekreační zeleně. Z tohoto důvodu nemohl stavební úřad stavbu jako celek povolit. Žalobce proto podal dvě žádosti o dodatečné stavební povolení, zaprvé pro zpevněnou plochu, která bude sloužit jako hřiště (na pozemcích parc. č. 1749/305 a 1749/306), zadruhé pro zpevněnou plochu, která bude sloužit jako parkoviště. Soulad s územně plánovací dokumentací pak žalobce doložil koordinovaným závazným stanoviskem. Přezkum správního řízení ohledně první žádosti (týkající se stavby hřiště) je předmětem soudního řízení u Krajského soudu v Brně, sp. zn. 55 A 74/2022.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud, za splnění podmínek pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.), přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně (stavebního úřadu), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
9. Krajský soud považuje za žádoucí nejdříve stručně zrekapitulovat vývoj okolo stavby parkoviště. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce na pozemcích parc. č. 1749/6, 1749/305, 1749/306, 1749/414 v kat. ú. Starý Lískovec vybudoval stavbu parkoviště bez stavebního povolení. Stavební úřad proto z moci úřední zahájil řízení o odstranění nepovolené stavby „Parkoviště II“. Žalobce v zahájeném řízení využil možnosti podat žádost o dodatečné stavební povolení dle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“). Jeho žádost však stavební úřad zamítl a rozhodnutím ze dne 1. 3. 2021, č.j. MCBSLI/01508/21/SÚ/Vaš, posléze nařídil odstranění stavby Parkoviště II., k čemuž stanovil konec lhůty na 31. 12. 2021. K odvolání žalobce žalovaný potvrdil rozhodnutí o nařízení odstranění stavby Parkoviště II. a prodloužil konec lhůty pro splnění povinnosti na 31. 3. 2022.
10. Předmětem nyní projednávané věci je žádost žalobce, podané dne 9. 5. 2022, o dodatečné povolení stavby „*zpevněné plochy parkoviště u Leskavy, parc. č. 1749/6, 1749/414 v k.ú. Starý Lískovec*“. Stavební úřad řízení o této žádosti zastavil pro zjevnou právní nepřípustnost dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, protože zahájení řízení bránilo pravomocné rozhodnutí o odstranění stavby. Žalovaný argumentačně odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2022, č. j. 2 As 73/2021-25, a ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015-33 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalobce naopak část své argumentace založil na závěrech rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2020, č. j. 9 As 207/2020–32.
11. V rozsudku č. j. 2 As 166/2015-33 se Nejvyšší správní soud zabýval situací, kdy stavebník v průběhu řízení o odstranění stavby nepožádal o dodatečné stavební povolení. To učinil až poté, co rozhodnutí o nařízení odstranění stavby nabylo právní moci. V tomto kontextu je nutno číst citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu a jeho závěry, že nelze vést řízení o dodatečném povolení stavby, aniž by předtím bylo zahájeno řízení o jejím odstranění, není tedy vůbec možné uvažovat o vedení zcela samostatného řízení o dodatečném povolení stavby. Nyní řešená věc je však odlišná v tom, že žalobce požádal o dodatečné povolení již v průběhu řízení o odstranění stavby, jeho žádost byla pravomocně zamítnuta a poté stavební úřad rozhodl o odstranění stavby. Závěry citovaného rozsudku tedy nejsou přílehlavé na skutkový stav nyní projednávané věci.
12. V rozsudku č. j. 9 As 207/2020–32 pak Nejvyšší správní soud řešil situaci, kdy se stavebník domáhal nových rozhodnutí postupem dle § 101 odst. 1 písm. b) správního řádu, a to jak v řízení o dodatečném povolení stavby, tak v řízení o odstranění stavby. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[v] řízení o dodatečném povolení stavby je možné vydat nové rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu. Takové nové rozhodnutí může při dodržení podmínek § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu sloužit jako důvod pro obnovu řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu“. Podstatou vydání tzv. nového rozhodnutí je nové posouzení již pravomocně rozhodnuté věci – a to buď za stejných, anebo změněných výchozích skutkových či právních podmínek. Nové řízení s řízením původním v podstatě tvoří jeden celek. Základní podmínkou pro

aplikaci § 101 písm. b) správního řádu je pak pravomocné zamítnutí původní žádosti. Vzájemná propojenost řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení však není takového charakteru, aby znemožňovala vedení samostatného řízení o dodatečném povolení. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ale následně musel řešit situaci, kdy v důsledku nového rozhodnutí vedle sebe bude existovat rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a pravomocné rozhodnutí o jejím odstranění. Ohledně této otázky dospěl k závěru, že s ohledem na skutečnost, že řízení o odstranění stavby bylo zahájeno z moci úřední, ve věci absentuje žádost, na jejímž základě by bylo možno v souladu s § 101 písm. b) správního řádu znovu rozhodnout. Nové rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby tak neumožňuje automaticky otevřít řízení o odstranění stavby, které bylo zahájeno z moci úřední. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tento nevyhovující stav by bylo možno napravit tím, že nové rozhodnutí o dodatečném povolení stavby by mohlo být důvodem pro obnovu řízení o odstranění stavby dle § 100 odst. 1 správního řádu. Z rozsudku č. j. 9 As 207/2020–32 tak vyplývá, že existence pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby nebrání tomu, aby žadatel podal žádost o vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu, kterým by došlo ke změně rozhodnutí o podané žádosti o vydání dodatečného povolení dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, jež byla pravomocně zamítnuta.

13. Uvedené však neplatí pro možnost vydání nového rozhodnutí o odstranění stavby. Jak zmínil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 8. 2018, č. j. 1 As 272/2017–82, „[j]iž z jazykového výkladu § 101 písm. b) správního řádu je však bez pochyb seznatelné, že § 102 odst. 3 se zde uplatní pouze jednosměrně, tedy v tom smyslu, že nové řízení lze zahájit a vydat v něm rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu i z moci úřední, přestože původní rozhodnutí bylo zahájeno na žádost. Nemůže však nastat situace, kdy by bylo vydáno nové rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu, ačkoli původní řízení bylo zahájeno ex officio, neboť by absentovala základní podmínka existence dříve zamítnuté žádosti umožňující takové řízení vůbec vést.“
14. Řízení o odstranění stavby bylo v nyní projednávané věci zahájeno z moci úřední, a proto zde (v souladu s citovaným rozsudkem) absentuje žádost, o které by bylo možné v souladu s § 101 písm. b) správního řádu znovu rozhodnout. Je proto nedůvodná žalobní námitka, že správní orgány měly žalobcovo podání kvalifikovat jako podnět k odstranění stavby, na základě které měly zahájit řízení o odstranění stavby. Podání podnětu nezakládá právo na zahájení řízení z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2010, č. j. 5 Ans 5/2009-139).
15. Z výše rekapitulované judikatury tedy vyplývá, že jedinou možností, jak se žalobce za stavu pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby mohl domoci legalizace nepovolené stavby, bylo podání žádosti o nové rozhodnutí.
16. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí aplikaci § 101 písm. b) správního řádu vyloučil, neboť podle jeho názoru pravomocné rozhodnutí o odstranění stavby brání věcnému projednání žádosti o „nové“ dodatečné povolení stavby. Tento názor se ukázal jako chybný (viz bod [13] tohoto rozsudku) a krajský soud konstatuje, že stavební úřad pouze na základě něj nemohl řízení zastavit pro zjevnou nepřípustnost. Avšak tato skutečnost ještě neznamená, že prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí jej potvrzující jsou nezákonná.
17. Stavební úřad totiž dále své odůvodnění doplnil, že neshledal naplnění zákonných podmínek pro aplikaci § 101 písm. b) správního řádu. „Nová žádost o dodatečné povolení na zpevněné

plochy parkoviště ze dne 9. 5. 2022 obsahově neodpovídá žádosti stavebníka o dodatečné povolení stavby Parkoviště II ze dne 4. 3. 2016, která byla uplatněna v řízení o odstranění stavby. Na základě porovnání dokumentace přiložené k žádosti ze dne 09.05.2022 a kopie části dokumentace předložené k žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 04.03.2016 založených ve správním spise, lze jednoznačně konstatovat, že novou žádostí žádal stavebník o dodatečné stavební povolení k jiné stavbě, resp. ke stavbě, která byla oproti stavbě v původní žádosti zúžena o pozemky par.č. 1749/305 a 1749/306 k.ú. Starý Lískovec. Jelikož tedy stavební úřad takovou žádost stavebníka dosud neprojednával, nebyl by oprávněn ani provést nové řízení, ani v tomto řízení vydat nové rozhodnutí.“ S tímto odůvodněním se krajský soud ztotožňuje a konstatuje, že stavební orgán z tohoto důvodu správně zastavil řízení pro zjevnou právní nepřipustnost žádosti.

18. Dle § 101 písm. b) správního řádu: „[p]rovést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže b) novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.“
19. Dle § 102 odst. 3 správního řádu: „[n]ové řízení podle § 101 lze zahájit na žádost i v případě, že původní řízení bylo zahájeno z moci úřední, a naopak. Žádost může podat kterýkoli z účastníků původního řízení, nebo jeho právní nástupce za předpokladu, že je původním rozhodnutím přímo dotčen.“
20. Není sporu o tom, že žalobce podal posuzovanou žádost o dodatečné stavební povolení pro stavbu na užším okruhu pozemků než v žádosti původní. Předmětná stavba měla být povolena na pozemcích parc. č. 1749/6 a 1749/414, nikoliv už na původních pozemcích parc. č. 1749/305 a 1749/306. Potom je ale vyloučeno, aby mohlo být (s odkazem na závěry rozsudku č. j. 9 As 207/2020–32) vedeno nové řízení o původním dodatečném stavebním povolení, jelikož tímto novým rozhodnutím by nemohlo být vyhověno stejné žádosti, která byla předtím pravomocně zamítnuta (nejedná se o totožnou stavbu či stavební záměr), nebyly tedy splněny podmínky § 101 písm. b) správního řádu. V takovém případě stavebnímu úřadu nezbylo, než řízení zastavit pro zjevnou právní neopodstatněnost.
21. Krajský soud se taktéž neztotožňuje s žalobní námitkou, že stavební úřad nemohl správní řízení zastavit pro zjevnou neopodstatněnost za situace, kdy v řízení provedl již úkon ve věci samé – kontrolní prohlídku.
22. Stavební úřad skutečně provedl dne 29. 3. 2022 kontrolní prohlídku na pozemcích, na nichž žalobce žádal o dodatečné povolení stavby. Výsledkem kontrolní prohlídky bylo zjištění, že žalobce přes nařízenou povinnost doposud neodstranil nepovolenou stavbu Parkoviště II. Žalobce však žádost o dodatečné stavební povolení podal až 9. 5. 2022, tedy po více jak měsíci od provedení kontrolní prohlídky. Není tedy pravda, že by stavební úřad tento úkon provedl v řízení o žádosti žalobce. Stavební úřad taktéž nepochybil, pokud při posuzování opodstatněnosti žádosti zohlednil dříve zjištěné relevantní skutečnosti. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007-55, se na nyní projednávanou věc neaplikují, protože správní orgány ve správním řízení neprováděly žádné dokazování či zjišťování nad rámec zohlednění poznatků již obsažených ve správním spise.
23. Závěrem se krajský soud neztotožňuje s ústavněprávní argumentací žalobce ohledně tvrzeného zásahu do jeho vlastnických práv. Žalobce s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 1956/19, namítá, že nepovolená stavba nezasahuje do veřejného zájmu závažným způsobem (což dokládá koordinovaným závazným stanoviskem). Odstranění stavby by tudíž podle žalobce bylo nepřiměřené.
24. Zaprvé, žalobce původní stavbu Parkoviště II. (o jejíž dodatečné stavební povolení v předmětné žádosti ani nežádal) postavil bez stavebního povolení. Vykonával tedy své

vlastnické právo v rozporu s jeho legitimním omezením daným stavebním zákonem. Zadruhé, v následném řízení o odstranění stavby stavební úřad žalobci šestkrát prodloužil lhůtu k doplnění žádosti o původní dodatečné stavební povolení. Ani po vstřícném přístupu stavebního úřadu se žalobci nepodařilo doložit, že stavba Parkoviště II. není v rozporu se záměry územního plánování. Zatřetí, žalobce nepodal ani odvolání proti rozhodnutí o odstranění stavby Parkoviště II., natož správní žalobu, kde by argument nepřiměřenosti odstranění stavby mohl vznést.

25. Jestliže žalobce až nyní předkládá doklad (koordinované stanovisko) s tím, že k zásahu do veřejného zájmu nepovolenou stavbu nedochází, tak krajský soud konstatuje, že žalobce měl na doložení takového dokladu řadu příležitostí, které promarnil. Dále, byl to žalobce, kdo nepovolenou stavbu postavil a zneužil svého vlastnického práva. Dovolávat se nyní nepřiměřenosti opatření (odstranění stavby), které na zneužití práva reaguje, proto krajský soud považuje za účelové a nepřesvědčivé.
26. Skutečnost, že správní orgány rozhodly o jiné žádosti žalobce odlišným způsobem, nemá na posouzení věci vliv. Žalobce ostatně v jím poukazované věci podal taktéž správní žalobu, o níž rozhodl krajský soud usnesením ze dne 30. 5. 2023, č. j. 55 A 74/2022-9, tak, že žalobu postupem podle § 46 odst. 5 s. ř. s. odmítl a věc postoupil Magistrátu města Brna k vyřízení odvolání žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
28. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. března 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu